

* dagarna Radiokonservatoriet dragit gång med pukor och trumpet. Den första stora massmediaundervisningen — en miljonsatsning i samarbete mellan skolöverstyrelsen, Musikakademien, Samverkande bildningsförbundet och Sveriges Radio — introducerade ett program kallat Människor, snar och ljud musik uppstår hjärtat. Radiomusik i Karl-Birge Blomdals Radiokonservatoriet satsning tagades vid det tillfälle samband med framförandet av Stravinskis "Fågeln" på gränsområdet att begrundas. Stravinskis musik så ungefärlig orden är full av fantastiska strängverken. Blomdals satsning är att spränga smältbiten av upplevelse i musikens misshä.

Frågan om endyliskelementer upplevda förmedlas i skapsvägar och kunskaper i musikhistoria och musikteori. Något för djupa upplevelser och all erfarenhet säger det mest finns med född resonans för att man skall kunna tillgodogöra rymiska och klangliga sensationer av ovannämnda. Eftersom det är ganska riktigt att diskutera musikbildningen vill jag inskränka mig till att referera till samtala jag för många sedan med en av Danmarks äldsta satta fri Höfdding, lika professor i komposition i det kongliga konservatoriet i Köpenhamn. Jag an-

ser, sade Höfdding på tal om en bok i konsten att lyssna till mu-

Allt beror på hur det döda stoffet levandegörs, skriver Herbert Connor om det i dagarna startade Radiokonservatoriet. Den ståtliga satsningen är förknippad med en rad frågetecken.

tressera genomsnittslyssnaren Dessutom låg starkt på att en musikalisk bild av personer kantillgodogör sig denna kompakta och skrämma de hopning av stoffet. Vi räknade att i sin hälften av delarare, som i undervisning både den obligatoriska skolan kommande musikskolor studieförbundet duns cirklar för mellinkompetent behov av vidare utbildning i dessa handledare följ med kursers om utrustning för fram-makunskapen behövs rätt få inträde Musikhögskolan.

INGEN STÖRRE ÄLP

Dagspressen har fått rum att detaljgranska böckerna "Musikens material och form" och "Det musikaliska hantverket". Nog sagt, det är en uppläggning som i likhet med be-lästa om bristande för pedagogiska metoder för pedagogerna. Det till något större hjälp för dem som jobbar på fältet för dessa hästar. Man ställer dem på hövningssuppgifterna.

Annorlunda håller det sig med den musikhistoriska ledningen (SR förslag) om arbetet av Sten Andersson och Kristel Malin. Här finns metodiska trämål och knapp som är välgörans som inte skrämmer lykten genom meningslös hopning av righeter

utan blir liksom med varsam hand ledd till kunskapens källor, ur vilka han eller hon efter behag kan

Miljonsatsning med frågetecken

sik som just då hade kommit ut, att den vanliga konsertbesökaren eller radiolyssnaren inte skall belastas med kompositionstekniska detaljer som bara förvirrar honom och helst bör vara förbehållna fackmusiken. Musiken skall av publiken upplevas spontant och personligt utan ovidkommande inblandning av musikteorier. Då mår både musiken och publiken bäst.

FÖR MYCKET VETENSKAP

Givetvis är Höfddings tes tillspetsad och bör främst betraktas som reaktion mot den ensidiga intellektualism som kännetecknar vissa musikbildares "lyssnarmetodik". Det har smugit sig in alldeles för mycket musikvetenskap i den moderna musikundervisningen på bekostnad av fantasin och den enskilda människans behov att uppleva musik på sitt eget sätt. Det var därför mycket gläd-

jande att Bo Wallner i det inledande TV-programmet så starkt poängterade just musikupplevelsens individuella natur. Måtte Radiokonservatoriets lärare respektera denna grundsyn och inte låta sig förledas att förmedla halvbildning i stället för bildning. Ty halvbildning blir det när man pratar över huvuden på folk och struntar i Karlfeldts råd att tala till bönder på böndernas vis och till lärda på latin.

FÖR FACKFOLK

Jag minns från 40-talet några religionsfilosofiska föreläsningar av Alf Ahlberg på Brunnsviks folkhögskola som på ett föredömligt sätt förenade vederhäftighet och enkelhet. Vad var då hemligheten med Ahlbergs enastående populariseringsförmåga? Jo, att han behärskade begränsningens svåra konst intill fulländning, att han aldrig meddelade mer lärdom än

han visste folk orkade med. När jag tittar igenom de tre kursböcker som Radiokonservatoriet givit ut i samband med terminens tre serier "Musikens material och form" (måndagar P2 18.30), "Det musikaliska hantverket" (onsdagar P2 19.00) och "Musikhistoria" (torsdagar P2 21.30) slår det mig att det mesta som står i de två förstnämnda böckerna är skrivet av fackmän för fackmän. Det har sagts att kurserna först och främst vänder sig till lärare och andra handledare i musik och bör betraktas som en brett upplagd fortbildning av lärare. Men det har också framhållits att de även vänder sig till den stora musiklyssnande allmänheten.

Att döma efter kursböckerna är det endast den musikhistoriska serien som är av intresse för en bredare publik. Uppläggnings av de två övriga kurserna är alldeles för speciell för att kunna in-

dricka. Nackdelen med den 70 sidor omfattande kursboken är visserligen att den är oanvändbar om man inte samtidigt har tillgång till en del andra böcker som det ideligen hänvisas till, men — det finns ju bibliotek och en hel del lyssnare äger nog både "Musiken genom tiderna", Sohlmans lexikon mfl standardverk.

Allt beror som sagt på, hur föreläsarna kommer att levandegöra det döda stoffet. Detta vet vi i skrivande stund ingenting om. Men vi vill redan nu med en lätt förvrängning av Lichtenbergs berömda aforism säga, att om en bok och en skulle stöter ihop och det låter ihåligt är det inte alltid skallens fel. Föreläsarna har ordet! Och givetvis även de 600 deltagare som anmält sig, bland dem 200 som blivit testade och befunnits "lämpliga".

HERBERT CONNOR